

b) att bemyndiga Fullmäktige i Riksgäldskontoret att genom försäljning af återstående osålda obligationer, tillhörande vare sig 1872 eller 1875 eller 1878 års statslån, anskaffa de härför nödiga medlen, för att i enlighet med Eders Kongl. Maj:ts beslut utbetalas.

Med underdånigt tillkännagifvande häraf, framhärdar Riksdagen etc.

Stockholm den 17 Maj 1879.

N:o 54.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 17 Maj 1879.
— — — — Andra Kammaren den 17 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående förändrad lagstiftning
om skilnad i trolofning och äktenskap.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 33.)

S. A. K.

Hos Riksdagen har framställning skett om en revision af gällande lagstiftning om skilnad i äktenskap, och Riksdagen har funnit denna lagstiftning i flera afseendenarfva en förändring.

Stadgandet i 13 kap. 4 § Giftermålsbalken, att, om ena maken af ondska och motvilja öfvergifver och förlöper den andra, samt far utrikes i det uppsåt, att ej mera blifva och bo med densamma, samt den andra maken vill skiljas, »tage då stämning hos domaren», har, särskildt på senare tider, lemnat makar, som önskat skilsmessa, en lätthet att åstadkomma sådan, den lagstiftaren med sin tids förhållanden säkerligen hvarken

åsyftat eller ens annat. Antalet af på grund af egenvilligt öfvergifvande upplösta äktenskap ökas ock i en grad, som är oroväckande. Riksdagen har derföre ansett, att den lagstiftande makten icke längre bör i översamhet åse det missbruk, lagens stadganden sålunda föranledt.

Beträffande stadgandet i 13 kap. 1 § Giftermålsbalken, att, om båda makarne gjort hor och endera med den andra förut ej blifvit förlikt, deras äktenskap ej må skiljas, finner Riksdagen de berättigade anmärkingar, hvartill ett dylikt stadgande gifver anledning, icke kunna bättre uttryckas, än som skett af Lagkomitén, då den förklarade: »En sådan dubbel otrohet fördubblar skälen till skilsmessa, emedan den innefattar ett från båda sidor framställt och följaktligen ovedersägligt bevis, att den inbördes tillgifvenhet och den aktning för ömsesidiga pligter alldeles försvunnit, som utgöra villkoren för ett lyckligt äktenskap. Att sammanhålla makarnes föreningsband, under så bedröfliga omständigheter, skulle endast vara att förvandla äktenskapet till en straffanstalt, under det man befordrade en uppenbart osedlig och all huslig ordning kränkande lefnad, ledande på en gång till enskildt elände och till allmän förargelse.»

Bestämmelsen i 4 § af 13 kap. Giftermålsbalken, att, om man ej vet, hvar den förlupna maken sig uppehåller, domaren skall låta lysa efter honom å predikstolarne »öfver hela häradet, eller i staden, om han der boende varit, så ock i de närmaste socknar der intill», torde icke på något sätt öfverensstämma med nutidens förhållanden och följaktligen böra undergå ändring.

Till de sålunda anförda delar, i hvilka gällande stadganden om äktenskapsskilnad tarfva en förändring, skulle kunna läggas flerfaldiga andra. Hvad redan andragits, utgör emellertid för Riksdagen, som finner en revision af gällande bestämmelser om skilnad i äktenskap äfven böra omfatta bestämmelserna om skilnad i trolofning, tillräckligt skäl att hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta nu gällande stadganden om skilnad i trolofning och äktenskap undergå granskning samt till Riksdagen afgifva de förslag, hvartill denna granskning kan föranleda.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 17 Maj 1879.
